

*Hier is de sleutel,
daar het slot.*

gedichten

Theo Aalberse

e-mail: theoman@casema.nl

website: <http://theoman.webdocument.nl>

april 2010

Met dank aan Jean-Paul.

*Hier is de sleutel,
daar het slot.*

*Het is hetzelfde plein
de bomen, met z'n vieren, staan er nog
en er is altijd wel een kind
dat dansend holt
achter de tamme duiven
en mensen van een dagje uit
die vragen naar de weg.
Ik zit hier op dezelfde bank
terwijl alles er nog is,
ben ik alles kwijt.*

*De avond sluit de ogen van de dag
en lamplicht maakt mijn kamer
tot een eiland in het duister.*

*Een verre vogel
die de nachten niet begrijpt
blijft nog vergeefs zijn melodie herhalen
zoals ik steeds en aldoor weer
het lied van het verlangen zing.*

*Als de storm, zo woest,
maar niet was opgestoken.
Die als een grote kerel
wild en zo boosaardig
om zich heen moest slaan
waardoor het dromend blad
en tere bloei
zich nauwelijks weren konden.
Ik ken de storm
van alle keren eerder.
Met ingehouden adem
zet ik mij schrap
en met verbazing
houd ik mij stevig staande.*

*Niet veel kan ik je bieden.
Wat brood misschien,
een glas gerijpte wijn,
een wenkend handgebaar
en het dierbare verhaal met zilverwoorden
dat jij niet meer herkent.*

*Ik zal woorden zeggen
die ik nooit gebruikte
en mijn gebaren zullen anders zijn.
Ik zal zingen
wat ik nooit gezongen heb.
Het glas zet ik nu anders aan mijn mond.
En ieder die mij dan ziet gaan
zal zeggen: 'Nee, dat is hij niet'*

*De tafel in de tuin
onder de seringen
heb ik gedekt voor twee.
Op het menu staan klanken
van een oude melodie
en schalen
vol met woorden
van een kostelijk gesprek.
De glazen zijn gevuld
met wijn van lang geleden.
Verbijsterd kijk ik toe
want alles blijft onaangeroerd.*

*Is het jouw zachte hand
die strelend langs de oevers
het gele speenkruid schildert?
En is het nu jouw voet
die al dit schoons vertrapt?
't Was plotseling zo guur
alsof mijn bloed bevroor
en even niet meer stromen wilde.*

*Een kooi heb ik gebouwd
waarin ik zelf gevangen zit.
En alle spijlen zijn een vloek
van dwingend traliewerk.
Ach, had ik maar de kracht
om hieruit te ontsnappen.
Ik lig hier als een hond,
zo uitgeput en dorstig,
die luwte en het koele water
steeds niet haalde.*

*Kon ik maar spelen op een harp
of een bazuin aanblazen
of een kervende trompet,
die de nacht aan stukken snijdt.
Daarbij zou ik willen zingen
met hoog, klagend stemgeluid
of met een brute bas die dwingt.
Maar ik denk dat ik fluisteren zal
om niets kapot te maken.*

*Je ogen, duizendschoon.
Je handen, gulle gevers van geluk.
Je glimlach, een verdwaalde zon.
Je stem, een engelzang.
Vervreemding, mij een raadsel.*

*Ik heb mij van mijn naam ontdaan.
Heel anders moet ik heten.
Want alles dat mij sterker maakt
ontwijkt mijn uitgestrekte handen.
Boven mij het licht
en onder mij de troost.
Achter mij vervaagde tijden.
Ach, en alles zo ongrijpbaar.
Ik leen de naam van Tantalus.*

*Het decor van toen
heb ik weer opgebouwd;
de vaas met blauwe bloemen hier
en daar de schaal met vruchten.
Ook het geurige gebak,
de koppige likeuren.*

*Wij zaten daar, zo zonder woorden.
't Is alles over en gedaan.*

*Als door de wolven opgejaagd
en bespied door sluwe vossen
met de angst voor slangengif
en voor uilenogen
vlucht ik als een kermend schaap
uit mijn spoor van tranen.*

*Nu dwaal ik in drukke straten
met de drommen mensen mee.
Slepend ziel en zaligheid
zichtbaar hier voor iedereen.
En voor Jan en alleman
is een rustplaats weggelegd.
Heb ik hier een doel te zoeken?
Nee, helaas dat heb ik niet.*

*Ik zou willen dat ik je kon roepen,
met mijn stem je naam doen schallen
in de gewelven van de tijd
langs de grenzen van verblinding.
Maar een kille ademtocht
vult zich met de warme tranen
en het willen is niet meer.*

*Ik zoek een plek
een diepe kast
die duister is van binnen.
Waar ik alles bergen kan.
De korte tijd van minnen
en de gemiste kansen
dat wat verloren is gegaan
't onnodige verdriet
de woorden van beloftes
het zoekgeraakt geloof.
Hier is de sleutel
daar het slot.
Wat nu nog rest
houd ik angstvallig vast.*

*Op het veld waar
abrikozen en rode bessen rijpten
daar gingen wij al dwalend rond.
Wij luisterden naar de geruchten
die de zoele wind vertelde.*

*Het veld is kaal nu
met hier en daar een bloem.
Hoe graag zou ik die plukken
en iemand willen geven!
Maar aan wie?*

*Zoals het kind dat danste
en de wegvlochtende duiven
nooit kon strelen,
zo jaagde ik de feiten na
met handen grijpend
in de scherpte van het lot.
Zo vastberaden en vergeefs.
En na elke jacht
mijn ziel en handen zo bebloed.*

*Zoals jij de noten raapte
en hoe jij daarbij zong.
Zoals jij de bessen plukte
en hoe je daarvan at.
Zoals jij de eekhoorn nawees
en hoe je daarmee sprak.*

*Daarvan zijn nog oude foto's
zo verkreukeld en vergeeld,
slappend in de zwarte koffer.
Maar de albums laat ik dicht.*

*Het laten gaan,
het niet meer willen houden.
Zo angstig zie ik toe
want in een onoplettend ogenblik
is 't loslaten een feit.
Waar gaat dan alles heen,
de woorden, de gebaren,
de plannen, de beloftes.
Zo schichtig kijk ik om mij heen
om alles te bewaren.*

*Als een veld vol rode rozen,
zo vurig kan verlangen zijn.
Zo brandend en verzenkend.
Wat rest is zwart en uitgedoofd.
Tere bloemen, broos en overbodig.
Asrozen laat ik achter.*

*Toen ik je van alles vroeg
van toen en nu
boog jij je hoofd,
je ogen vol van tranen,
sprak je alleen
als schamele troost
de woorden:
Wacht maar, later.*

*In de schemer
van de nieuwe dag
is alles nog zo stil.
De bomen statig,
de bloesem nog zo onberoerd.
Kon mijn ziel maar vleugels hebben,
dan zweefde ik naar huis.
Zonder omzien, zonder spijt
kwam ik waar ik behoor te zijn.
Thuis.*

*Er is zoveel dat ik nog heb.
De merelzang
de bloei van de cosmea,
het Schubert-lied
de klank van mijn verlangen
en 't geurend blauw lavendelveld
dat mij stilaan verzwelgen zal
zodat ik niet meer ben.*

